

Dicsérjük, magasztaljuk, szeretjük és imádjuk a Mindenható, Szent, Háromságos Istent, † az Atyát, a Fiút és a Szentlélek, most és mindörökké és az örökkévalóságig.

Engem, B.-t Isten arra tanított, hogy aki hűségesen törekszik Szent Akaratának teljesítésére, az újra és újra megtapasztalja az Ő kegyelmét, szeretetét és örömét. A Szent Isten segít a jó cselekedetekben, és megvilágosítja az embert a jóra és a jó imádságokra is, amelyeket – ha ez az Ő Szent Akarata – a szívébe sugall.

Az az ember, aki nem törekszik naponta erre, és nem kívánja szívből, hogy Isten szent akaratát teljesítse, tapasztalatom szerint újra és újra egyfajta lelki sötétségbe kerül. Még ha jó keresztény szeretne is lenni, az embert a Sátán hamis gondolatokkal, szavakkal és cselekedetekkel befolyásolhatja, és eltérítheti a jótól.

Ezt az elmúlt években többször is saját magam tapasztaltam, amikor Julijana Ebert-tel együtt a Szentlélek ihletésére imákat írtunk.

Amikor hűségesen és lelkiismeretesen igyekeztem a hét folyamán teljesíteni a Szent Isten akaratát, megtapasztalhattam, hogy Isten Szentlelke bennem munkálkodott, és szavakat adott nekem.

Ha viszont például a mindennapi életben egyszer „érvényesítettem” a saját akaratomat, és azt tettem, amit én akartam, utána egyfajta szellemi elhomályosodás és zavarodottság fogott el.

A Megváltó azt mondta Julijánának – anélkül, hogy én valaha is rákérdeztem volna –, hogy elzártam előle a szívemet. Julijána is többször mondta nekem a Szentlélekben, hogy elzártam a szívemet a Szent Isten elől.

Ezt korábban mindig csodálkoztam, mert nem értettem, hogyan lehet egyáltalán „elzárni a szívét Isten elől”.

Ez az igazság a papokra is vonatkozik: ha nem törekednek éjjel-nappal arra, és nem imádkoznak azért, hogy a szerető Isten segítsen nekik és kegyelmet adjon az Ő akaratának teljesítéséhez, akkor szellemi sötétségbe kerülhetnek, és – még ha továbbra is akarnák is – nehézségekbe ütközhetnek Isten akaratának felismerésében és teljesítésében.

Ez egy olyan felismerés és tapasztalat, amely meggyőződéseim szerint minden ember számára nagy jelentőséggel bír. Ezért írom le itt, mert magam is gyakran tapasztaltam ezt.

Sajnos a papok erről alig prédikálnak, pedig ez a téma annyira fontos lenne.

Még ha valaki gondatlanságból, figyelmetlenségből vagy lustaságból nem is hallgat teljesen az Úrra, vagy csak „néha, amikor éppen jól jön”, akarná teljesíteni az Ő akaratát, az ember szellemileg elvakulttá és zavarodotttá válhat, még akkor is, ha később ismét komolyan szeretné teljesíteni Isten akaratát.

Időbe telhet, mire az ember őszinte bűnbánat és megtérés után ismét tisztábban felismeri és megérti, mit kíván tőle a Mindenható, Szent, Háromságos Isten – Atya, Fiú és Szentlélek.

Ez is része a szellemek megkülönböztetésének ajándékának.

Ezt az ajándékot az embernek alázatosan kell kérnie Istentől, és naponta komolyan, hűségesen és lelkiismeretesen kell törekednie arra, hogy a Mindenható Isten akaratát teljesítse.

Nem Isten hibája, ha látszólag nem „szól” hozzánk, ha gondolatainkba nem sugall semmit, vagy ha nem tudjuk felismerni a Szentlélek tanácsát. Az embernek inkább újra és újra meg kell vizsgálnia a saját szívét, és meg kell kérdeznie magától, vajon valóban megnyílt-e Isten előtt.

Szívemben hordoztam ezt a felismerést, hogy leírom, mert különösen a papi hivatásra készülők számára nagyon-nagyon fontosnak tartom.

Ha egy pap a Szent Isten akaratát akarja cselekedni – és ezt szívből kell akarnia –, akkor törekednie kell erre, és imádságban újra és újra meg kell kérdeznie a Szent Istent, mi az Ő Szent Akarata. Amikor a pap meghozta a döntését, alázatosan újra meg kell kérdeznie Istent, hogy ez a döntés valóban megfelel-e az Ő akaratának.

A napi imádságban soha nem szabad kihagyni ezt a fontos kérését.

Az ördög nagyon gyorsan beavatkozhat. Tapasztalatom szerint már a legkisebb figyelmetlenség vagy határozatlanság is oda vezethet, hogy az ember összezavarodik, kísértésbe esik, elvakul vagy befolyás alá kerül, és ezáltal kárt szenved vagy meggyengül. Az ember ekkor már nem érzi magát képesnek arra, hogy bármit is megváltoztasson; ez egyfajta fáradtsággént és kimerültséggént jelentkezhet.

Ha az ember bármilyen ügyben enged a Sátánnak, és saját akaratát érvényesíti Isten akarata ellenére, éppen ebben az ügyben újra és újra megpróbáltatásoknak lehet kitéve – még akkor is, ha úgy gondolja, hogy valami jót cselekszik.

Isten akarata nélkül végül semmi sem vezet igazi jóhoz, különösen akkor nem, ha az ember azért cselekszik, hogy mások dicsérik vagy elismerjék érte.

Mindent Istenben és Istennel együtt kell tenni.

Ellenkező esetben az ember elzárhatja a szívét, még akkor is, ha ezt egyáltalán nem akarja tudatosan.

Ezért nagyon fontos elgondolkodni ezen, és megvizsgálni, hogyan lehet ezt a felismerést a mindennapi életben megvalósítani: az imádságban, a munkában és a szabadidőben is.

Minden a Mindenható, Szent, Háromságos Isten

legfőbb dicsőségére. Ámen.

www.gnadenvolle-gebete.de

Bernhard, Samuel